

Beste Vrienden,

“Winters van Weleer” Met deze titel van de door bezoekers zeer gewaardeerde tentoonstelling die momenteel in het Jan Heestershuis tot en met 13 januari is te zien, begin ik deze jaarlijkse terugblik. Zowel ‘weleer’ als ‘terugblik’ roepen nostalgie op; dit is zeker niet de bedoeling van mijn jaarafsluiting 2018. Ik wil juist aangeven dat zowel het Museum onder aanvoering van conservator Marike de Kroon als onze Stichting Vrienden van het Museum Jan Heestershuis nog vitaal zijn: we hebben ook in 2018 een mooi museum- en lezingenjaar kunnen aanbieden en voor 2019 zijn we dat wederom van plan.

In het Heesterhuis waren voorafgaand aan de Winters van Weleer, de tentoonstellingen Manders, Leurs en Van Oorscot gevolgd door Boeren Burgers Buitenlui te zien. Zoals uit reacties in het gastenboek blijkt, waren beide tentoonstellingen voor bezoekers verrassend in positieve zin.

Fijne Feestdagen en een gelukkig nieuwjaar

Op 5 februari jl. zijn we het lezingenseizoen gestart met Jacques Klöters over zijn leven en werk. Deze lezing werd 11 december 2017 afgelast wegens de algemene verkeerswaarschuwing code rood (winter van weleer!).

In een bomvol Kerkje boeide op 14 mei 2018 Ernst Jansz onze Vrienden en van de unieke gelegenheid gebruikmakende niet-vrienden met een vertelling over zijn leven en werk, gelardeerd met diverse songs.

Op 1 oktober gaf Arjen Fortuin een uiteenzetting over leven en werk van Geert van Oorschoot naar aanleiding van de biografie die hij over de schrijver-uitgever schreef.

Tijdens de laatste lezing van 2018 op 3 december was het muisstil in het volle Kerkje toen de rasverteller Jan Brokken uitvoerig, soms geëmotioneerd, inging op de achtergronden van zijn recent verschenen boek 'De Rechtvaardigen'.

Op onze website www.vriendenjanheesters.nl kunt u meer informatie vinden over de sprekers en hun optreden in het Kerkje van afgelopen jaar.

2018 was een gezond financieel jaar voor de Stichting. Het aantal vrienden is het afgelopen jaar gestegen met 14 en momenteel hebben we 282 Vrienden (in dit getal zijn partners meegeteld). Omdat velen van u een hogere Vriendenbijdrage betalen dan het minimum, hebben we intussen een goede basis kunnen leggen om het Museum ook de komende jaren te ondersteunen bij het organiseren van tentoonstellingen, het uitbreiden van het eigen bezit en het organiseren van de lezingen in het Kerkje. Ook hoeven we komend jaar, evenals de afgelopen 5 jaar, de minimale bijdrage niet te verhogen.

Met de Culturele ANBI-status van de Stichting hebben we de verplichting jaarlijks onze financiële cijfers te presenteren. Deze zijn te vinden op onze hierboven aangegeven website: wie zijn wij; culturele ANBI-status. We willen u nogmaals attenderen op de mogelijkheid om gebruik te maken van de Culturele ANBI-status van de Stichting. Indien u een schenking voor 5 jaar vastlegt dan geldt de drempel voor giften niet. Ook kunt u uw gift met een factor 1.25 verhogen. Dat betekent dat van een gift van €100 u van de fiscus € 65 terugkrijgt (indien u 52% belasting betaalt); misschien een idee.

Zoals vele verenigingen en stichtingen worden we wel geconfronteerd met hogere porti en drukkosten. Dankzij de genereuze sponsorbijdrage van Van Kruijsdijk notarissen is het mogelijk geweest u de Vriendenbrief in 2018 op papier aan te blijven bieden en dit geldt ook voor 2019. Uit de lezersenquête van 2016 kwam naar voren dat het merendeel van de Vrienden een Vriendenbrief op papier prefereert.

Heel bijzondere gebeurtenissen dit jaar waren de decoraties van 2 geheel verraste "slachtoffers" toen burgemeester C. van Rooij, tot tweemaal toe, in vol ornaat in het Museum verscheen: Will van Esch werd op 24 juni benoemd tot Lid in de orde van Oranje-Nassau voor haar jarenlange inzet als vrijwilliger. Op 14 oktober viel deze eer te beurt aan ons bestuurslid Anne-Marie Cornelissen eveneens voor haar inzet en ijver als vrijwilliger voor het Museum (sinds 1993) en voor onze Stichting (sinds 2001).

Met dank aan Rein van Uden wens ik u, Vrienden en vrijwilligers, mede namens Anne-Marie Cornelissen, Jan Geerts en Yvonne van Abeelen, vanuit de CO₂-neutrale arrenslede, heel goede feestdagen en een heel voorspoedig en uitdagend 2019.

Paul van den Acker
Voorzitter

Anne-Marie Cornelissen met Koninklijke Onderscheiding samen met burgemeester Kees van Rooij.

Expositie 'Jozef Cantré De Nederlandse jaren'

Op 27 januari 2019 wordt de tentoonstelling 'Jozef Cantré De Nederlandse jaren' geopend door Peter J.H. Pauwels. Vorig jaar schreef hij een uitvoerige biografie over deze veelzijdige Vlaamse kunstenaar. Tegen het einde van WO I vluchtte Cantré (1890 – 1957) met zijn gezin naar ons land. Twaalf jaar bleef hij hier wonen en werken, eerst in Laren en later in Oisterwijk. Als bezielde kunstenaar drukte hij in het Interbellum mede zijn stempel op het Nederlandse kunst- en cultuurleven.

In het Jan Heestershuis zullen nu voor het eerst een aantal beelden te zien zijn van Cantré, die als beeldhouwer vooral invloed onderging van Ossip Zadkine. Maar hij was ook een begenadigd houtsnijder. In deze expositie wordt een groot aantal houtsnedes van hem getoond, veelal uitgevoerd in contrastrijke, expressionistische stijl. Daarbij werd hij vooral beïnvloed door de Vlaamse expressionisten Permeke, De Smet en Van den Berghe. Zijn sociale bewogenheid komt in zijn werk sterk tot uitdrukking.

Jozef Cantré kapt de kop van Peter Benoit 1933

Sociaal bewogen en actief

Jozef Cantré wordt in 1890 in Gent geboren als tweede zoon van Frans Cantré, zelfstandig huisschilder en 'arbeidster' Stefanie Keerstock. Vier jaar eerder was Jan-Frans geboren, de broer die later ook deel zou uitmaken van 'de Vijf', een vijftal houtsnijders met verder Jozef, Joris Minne, Henri van Straten en de grootste onder hen, Frans Masereel.

Vanaf zijn elfde jaar volgt Jozef avondlessen op de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent. In 1905 ontdekt hij als leerling in een beeldhouwatelier het werk van George Minne, dat indruk op hem maakt. Vanaf 1907 volgt hij daglessen tekenen en boetseren op de Academie, maar dat boetseren ligt hem niet,- liever kapt hij zijn beelden uit het materiaal. Hij raakt er bevriend met Frans Masereel, die in een milieu van Franstalige bourgeoisie was opgegroeid.

De theorieën van Richard en Henriëtte Roland Holst over de sociale functie van beeldhouwkunst raken hem. De broers Cantré zijn gevoelig voor de erbarmelijke levensomstandigheden van vele Gentse arbeiders. Jozef sluit zich aan bij de SJW, de Socialistische Jonge Wachten. Hij bewondert Edward Anseele, de socialistische voorman, ter ere van wie hij ruim dertig jaar later een magistraal standbeeld zal kappen.

Hij leest veel, met name Russische schrijvers en de brieven van Vincent van Gogh. Als beginnend en arme kunstenaar bouwt hij desondanks een verbazingwekkende bibliotheek op. Hij sluit vriendschap met de socialistische schrijver Richard Minne, leerling van de activistische Vlaamsgezinde dichter René De Clerq.

Vroeg werk

Zijn eerste bewaard gebleven beeldhouwwerk, 'Wenende vrouw' (1909) ontstaat nog onder invloed van het symbolisme van George Minne. Cantré's kunst toont dan nog verwantschap met het mystieke karakter van de Eerste Groep van Sint-Martens-Latem.

In 1908 maakt hij zijn eerste houtsnede. "Iedereen lachte daarmee. We waren toen nog in het impressionisme. De houtsnede heeft een strenge eis: wit en zwart", zal hij later schrijven.

Begin 1914 trouwt hij met Martha van Daele, afkomstig uit een eenvoudige Gentse familie. Enkele maanden later wordt zoon Walter geboren. Om den brode maakt hij meubels en imitatie-antiek. Mid-1914 sluit hij zich aan bij het net opgerichte Algemeen Kunstverbond der Beide Vlaanderen. Op 12 oktober dat jaar ziet hij met andere leden van de pacifistische SJW gechoqueerd hoe het Duitse leger met bruto geweld Gent binnenvalt: de Grote Oorlog is begonnen. Op 14 maart van het laatste oorlogsjaar wordt hij aangesteld als docent tekenkunde aan de pas opgerichte Vlaamse Hogeschool in Gent, waardoor hij eindelijk van een vast loon is verzekerd.

Afrikaanse beeldhouwer Houtsnede 1922

Uit Jaakske met zijn fluitje 1930 kleurenhoutsnede

Vlucht naar Nederland. Expressionisme

Vlak voor het einde van de oorlog vlucht hij naar Nederland. Op 27 oktober 1918 meldt hij zich met vrouw en zontje bij de Vreemdelingendienst in Den Haag. Als SJW-lid en docent aan de Hogeschool vreest hij een veroordeling na WO I,- een juiste inschatting.

Via Richard Roland Holst krijgt hij woonruimte aangeboden in Villa Henriëtte in het kunstenaarsdorp Laren. Daar maakt hij contact met de Vlaamse schilders Gustave De Smet en Frits Van den Berghe die al in 1916 naar Blaricum waren gevlucht. De laatste was in 1917 naar Vlaanderen teruggekeerd maar twee jaar later komt hij terug en vindt hij gastvrij onderdak bij de Cantré's. De drie ballingen gaan samenwerken in een houten atelier dat Cantré naar het symbool van het Vlaamse activisme 'De Blauwvoet' heeft gedoopt. Ook De Smet en Van den Berghe bekwamen zich nu in het maken van houtsnedes. Via diverse tijdschriften hadden ze kennis gemaakt met expressionistisch werk van diverse Duitse kunstenaars. Onder invloed van hen, de schilders van de Bergense School en ook van de grote Vlaamse expressionist Constant Permeke ontwikkelt ieder van hen een eigen expressionistische stijl. Ze willen uitdrukking geven aan het leven van eenvoudige, hardwerkende ambachtslieden, boeren en vissers in hun natuurlijke, nog ongerepte omgeving. Veel houtsnedes met prachtige zwart-wit contrasten en tekeningen van Cantré zijn daar voorbeelden van. Ook snijdt hij treffende portretten van een aantal kunstenaarsvrienden. Cantré's houtsnede 'Twee koningskinderen' verschijnt in 1919 in het speciale houtsnedennummer van het gerenommeerde kunsttijdschrift Wendingen. In het voorjaar van 1920 vindt in Groningen de eerste grote expositie voor Cantré's werk plaats. Samen met De Smet en Van den Berghe exposeert hij er houtsnedes en negen beeldhouwwerken. In het Heestershuis zullen ook enkele schilderijen van De Smet en Van den Berghe te zien zijn.

Boeken en tijdschriften

In mei 1920 neemt het gezin Cantré zijn intrek in Villa Le Paradou, 'paradijselijk' gelegen op de hei tussen Laren en Blaricum en gratis beschikbaar gesteld door de familie Kessler. Uit 1922 dateert de Christophorus-reeks, zes houtsnedes geïnspireerd op het werk van Karel van de Woestijne. Het betekent een mijlpaal in zijn artistieke ontwikkeling. In deze tijd maakt Cantré steeds meer illustraties voor avantgardistische Belgische tijdschriften als *Lumière*, *Ça Ira*, 't *Roode Zeil*, *Sélection* en *Ruimte*. In 1925 wordt in Utrecht het vernieuwende culturele tijdschrift *De Gemeenschap* opgericht. Van meet af aan sieren zijn houtsnedes en tekeningen het blad. In de vijftien jaren dat het zal verschijnen draagt hij niet minder dan 24 omslagen en vele tientallen illustraties bij! Mede hierdoor krijgt Cantré steeds meer bekendheid en waardering in Nederland. Zijn fraaie kleurenhoutsnede 'Sint Franciscus' en ook andere kleurenhoutsnedes in *De Gemeenschap* zijn nu te zien in Schijndel. Hij ontvangt steeds meer opdrachten om literaire boeken te illustreren, met name van Bordewijk, Marsman, Coolen, Elschot en Van Ostaijen.

Wiegersma en Zadkine

Via *De Gemeenschap* komt Cantré in contact met Hendrik Wiegersma, arts en schilder te Deurne. Wiegersma bewondert zijn werk en zal in de volgende jaren behalve houtsnedes ook een aantal beelden van hem aankopen en en passant zijn financiële nood lenigen. Zo verwerft hij de beeldengroep 'Danseressen' (1921), 'De Kus' (1929), 'Vrouwenhoofd' (1928) en 'Boerenkop' (1924), nu allemaal in het Heestershuis.

Er groeit vriendschap tussen de twee kunstenaars en in februari 1926 bezoekt Cantré voor het eerst huize De Wieger waar hij zijn bewondering uit voor de beelden van Zadkine uit Wiegersma's kunstcollectie. Hij kent Zadkines werk al vanaf 1921, onder andere via *Sélection*, voor welk tijdschrift beiden werkten. In 1927 ontmoet hij in Deurne de van oorsprong Russische beeldhouwer, met wie Wiegersma al eerder vriendschap sloot, in levende lijve.

Zijn beeldhouwwerk is sterk verwant aan dat van Zadkine, die net als hij zijn beelden uit het materiaal tevoorschijn kapt. Ook persoonlijk klikt het tussen hen. Voor de beelden van Modigliani en Brancusi heeft hij overigens ook grote bewondering.

Cantré's beelden zijn meestal gesloten en wekken door de kuis houding van met name diverse naakten een verstilde sfeer op. In die beelden weet hij ondanks hun statische karakter door sterke stilerings en serene gezichtsuitdrukkingen een innerlijke dynamiek en spanning aan te brengen. Hij werkt met hout, steen, terracotta en gips, soms met bronzen afgietsels. Qua kleur zijn de beelden vaak monochroom, met een zwart, rood, bruin, groen of gouden patina, maar soms ook prachtig polychroom.

Vlnr Ossip Zadkine Jozef Cantré en
Hendrik Wiegersma voor De Wieger 1927

Meisjedorso 1929
terracotta
Collectie Museum
Mudel Deinze

Tederheid 1924 gepolychromeerd hout
Mudel Deinze

Heeswijk en Oisterwijk

In 1927 krijgt Cantré de opdracht van de Abdij van Berne in Heeswijk een groot beeld te maken van de twee jaar eerder overleden 'boerenapostel' Gerlacus van den Elzen. Uit een 3,5 meter hoog blok grijswitte zandsteen kapt hij ter plaatse een gestileerd reliëfbeeld van deze grote norbertijn. Het fungeert als monumentale hoeksteen aan de voorgevel van de nieuwe kapel. "Het beeld van Gerlacus is even streng als deze geleefd had", schrijft biograaf Peter Pauwels. In het museum treft u een grote foto aan van het beeld in realistische setting. Maar beter nog bezichtigt u het beeld 'live' in Heeswijk! Uit deze opdracht volgen weer andere, zoals het kappen van apostelkoppen en een Christus voor een kerk in Hilversum. Het is duidelijk dat zijn twaalfjarig verblijf in Nederland van wezenlijk belang is geweest voor zijn artistieke ontwikkeling.

In april 1928 verhuist het gezin naar Oisterwijk waar hij een huis krijgt aangeboden en waar nieuwe opdrachten wachten. Begin 1929 treedt in België de Uitdovingswet in werking waardoor de straffen voor politiek veroordeelden vervallen worden verklaard. Ook voor hem geldt deze amnestiewet.

Maar nog voordat het gezin in februari 1930 repatriëert naar Astene, nabij Gent, wordt het overvallen door groot leed. Otto, het negenjarig zontje, overlijdt plots in de zomer van 1929 na een bad in een Oisterwijks ven bij grote hitte.

Terug in Vlaanderen maakt Cantré nog vele beelden en houtsnedes en voert hij diverse grote monumentale opdrachten uit. In 1957 overlijdt deze grote, veelzijdige en bescheiden kunstenaar.

Deze prachtige tentoonstelling met bruiklenen van Museum De Wieger in Deurne, Museum Mudel in Deinze nabij Gent en uit enkele particuliere collecties, met name van Peter Pauwels, Cees Gerritse en last but not least de Vrienden van onze Stichting Lex en Leonie van de Haterd en Hans Rikken, mag u zeker niet missen! Ik wens u veel plezier!

Jan Geerts

Beeld van 'boerenapostel' Gerlacus van den Elzen op de kapel van de Abdij van Berne

Kariatiden

Dit zijn twee houtgesneden beelden die Jan Heesters aankocht en die hij plaatste in zijn slaapkamer. Ze rusten ieder aan een kant van de kastdeur. De twee kariatiden vormen elkaars spiegelbeeld. Ze lijken dus erg op elkaar maar ze zijn niet identiek. Beiden hebben een borst ontbloot en houden met hun hand de kleding vast. Het onderlijf loopt uit op een pilaar. De beelden zijn ruim een meter hoog. Op het eerste gezicht zou je denken dat ze de bovenste lijst van de kast dragen. Ze zijn echter enkel en alleen om hun schoonheid daar geplaatst.

Pilaren

Kariatiden zijn vrouwenbeelden die gebruikt worden als pilasters of pilaren. Kariatide is een samengesteld Grieks woord dat letterlijk 'vrouw uit Karyae' betekent.

Kariatiden werden al gebruikt in de Griekse en Egyptische architectuur. Het is een motief dat vaak terugkomt in de bouwkunst van de Renaissance en daarna opnieuw in de negentiende eeuw. Een bekend voorbeeld hiervan is de voorgevel van de Winkel van Sinkel in Utrecht

Winkel van Sinkel Utrecht

Herkomst

Vitruvius was een Romeins bouwheer, hij leefde van ongeveer 85 tot 20 voor Christus. Hij schreef het boek *Architectura Libri Decem* - Tien delen bouwkunst. Dit boek werd een leidraad in de Renaissance omdat het als enig groot werk over bouwkunst uit de klassieke oudheid was bewaard gebleven. Het heeft veel invloed gehad op de bouwkunst van de Renaissance en het Neoclassicisme. Vitruvius verklaart de herkomst van de kariatiden als volgt: In de Perzische oorlogen in de 5^e eeuw voor Christus vochten de Grieken tegen de Perzen. De bewoners van de stad Karyae, Karyanen genaamd, steunden de Perzen. Toen de Grieken uiteindelijk de oorlog gewonnen hadden, werden de Karyanen daarvoor gestraft. De Karyaanse mannen werden gedood en de vrouwen werden tot slaaf gemaakt. De vrouwen moesten voor straf een 'eeuwige' last dragen.

Parthenon Athene: Erechteion met kariatiden

Atlant

Een mannenfiguur die iets zwaars draagt, meestal het hoofdstel van een gebouw, heet een atlant. Een hoofdstel is een breed horizontaal lijstwerk. Het bestaat uit een architraaf, een fries en een kroonlijst. Het hoofdstel rust met de architraaf op de kapitelen van de zuilen die er onder staan.

Boven op Het Koninklijk Paleis in Amsterdam staat een beeld van Atlas. Het paleis werd tussen 1648 en 1665 gebouwd als stadhuis, naar ontwerp van architect Jacob van Campen, en ingewijd op 29 juli 1655. Het bouwwerk geldt als Nederlands belangrijkste historische en culturele monument van onze Gouden Eeuw. Het beeld is ontworpen door Artus Quellinus en gegoten door de bekende Franse klokkengieter Hemony.

De bronzen Atlas die op het fronton staat op de achtergevel aan de Nieuwezijds Voorburgwal draagt een grote bol. In de oude beschrijvingen van het stadhuis draagt Atlas ofwel een "hemelbol", een "hemelglobe" dan wel "het heelal". Er is hierover altijd verwarring geweest, want Atlas is een figuur uit de Griekse mythologie en omdat de verhalen mondeling werden overgeleverd, ontstonden er door de jaren heen uiteenlopende versies.

Atlas

De naam atlant is afgeleid van Atlas, die hemeldrager uit de Griekse mythologie. Volgens de legende draagt hij het hemelgewelf op zijn schouders. Een versie van het verhaal vertelt dat Atlas zwaar werd gestraft nadat hij tegen Zeus had gestreden in de Titanenstrijd. Hij werd naar het einde van de wereld gestuurd, waar in het westen de grens van Nacht en Chaos was. Zeus veroordeelde hem om op die plek voor eeuwig het hemelgewelf op zijn schouders te dragen.

Koninklijk paleis op de Dam

Wereldbol

Misschien omdat kunstenaars het hemelgewelf vaak als een bol afbeeldden, werd later regelmatig gedacht dat Atlas de wereldbol droeg, een interpretatie die sinds de Renaissance steeds vaker voorkwam.

Bij de Atlas op het Paleis is niet goed te zien welke bol hij draagt. In het boek van Jan Mens' boek *Amsterdam, paradijs der herinnering* (1947) staat de oplossing. In de Resolutiën van de Thesaurieren Ordinaris (de stedelijke schatkistbewaarders) van 23 juli 1664: Stadsbronsgieter François Hemony kreeg toen opdracht tot de aanschaf van "2000 pond koper tot het maken van de sphaera mundi (wereldbol) die zal staan op de Atlas". Uit die Latijnse term blijkt overduidelijk wát het stadsbestuur Atlas wilde laten torsen. Wat alle andere Atlassen ook mogen doen, die van de Nieuwezijds draagt de wereldbol.

Maar bij sommige andere artistieke afbeeldingen draagt Atlas overduidelijk het hemelgewelf, zoals in de Burgerzaal van het paleis: daar is het een houten bol die met sterrenbeelden is beschilderd: Atlas draagt hier duidelijk het hemelgewelf. Men vertelde vroeger aan kinderen dat Amsterdam ten onder zou gaan als Atlas zijn bol zou laten vallen.

Atlas in de Burgerzaal Paleis

Modigliani

Ook in de twintigste eeuw laten kunstenaars zich inspireren door de kariatiden. Velen van deze kunstenaars zijn beeldhouwers. (Zie ook artikel van Jan Geerts over de komende tentoonstelling van beeldhouwer Jozef Cantré in deze Vriendenbrief).

Tekening kariatide Modigliani

Modigliani (1884-1920) verkeerde in kringen van onder anderen Picasso, Brancusi en Zadkine. Met Zadkine en Brancusi raakt Amadeo Modigliani bevriend. Hij vat een ambitieus plan op om een tempel voor de mensheid te maken, versierd met zuilen in de vorm van kariatiden. Slechts een kariatide voerde hij uit in steen, maar hij maakte er wel ongeveer zeventig tekeningen voor in diverse technieken.

De stilering van het ovale gezicht en de grote amandelvormige ogen van de kariatiden refereren aan Afrikaanse maskers en aan het werk van Brancusi. De lichamen van de kariatiden die Modigliani tekende zijn gedraaid en de armen ondersteunen hypothetisch een gewicht. Hoewel het voorstudies zijn, stralen zijn werken harmonie en schoonheid uit. Helaas moet hij in 1914, door geldproblemen en zijn slechte gezondheid, dit project stoppen maar zijn ervaringen met de beeldhouwkunst inspireren hem blijvend in zijn kunst.

Hout

De beelden van de kariatiden in het Heestershuis zijn uit hout gesneden. Houtsnijders werken meestal in een tamelijk zachte houtsoort. Het is een tijdrovende klus, die vooral in de praktijk geleerd moet worden. Een beeldsnijder hoeft niet alleen te werken in hout, hij kan ook werken met been of een zachte steensoort. Afhankelijk van de basisvorm en de grootte van de boomstam kan een houten figuur variëren van een klein vogeltje tot een levensgroot mens en alles wat daar tussenin zit.

Beeldhouwkunst

De houten vrouwenbeelden die tegenwoordig het kantoor van de conservator sieren (de oude slaapkamer!) werden omstreeks 1850 door een beeldsnijder vervaardigd, waarschijnlijk uit een eikensoort. Meestal heeft een houtsnijder een achtergrond in de beeldhouwkunst. Beeldsnijders maakten traditioneel voorstellingen in drie dimensies van mensen, heiligen, goden of mythische voorstellingen. Deze beelden werden in en op kerken of andere gebouwen aangebracht en hadden vaak een religieuze of een symbolische functie. Omdat beeldsnijders het iconografisch programma correct moesten weergeven werden zij, anders dan de ornamentwerkers, intellectueel geschoold. Zij kregen ook onderricht in mythologie, Latijn en Bijbelse verhalen.

Houtsnijders

Ander bekend beeldsnijwerk was te vinden in de boegbeelden op schepen. Deze werden meestal gemaakt door beeldsnijders die zich in scheepssierkunst gespecialiseerd hadden. Op de trap in het atelier van museum Jan Heestershuis is nog een voorbeeld van scheepssierkunst te zien: de houder van een roer- of helmstok.

Jan Heesters tekende en schilderde dit houtsnijwerk meerdere keren, onder andere op een schilderij waarop zijn zus Marie onderaan de trap te zien is. Hij hield van houtsnijkunst: hij verfraaide er zijn huis mee en ook in zijn collectie had hij meerdere houtgesneden objecten.

Trap Museum Jan Heestershuis

Anne- Marie Cornelissen

Museum Jan Heestershuis
Pompstraat 17, 5481 BL Schijndel
Tel: 073-54 92276
openingstijden:
dinsdag t/m zondag 13.00-17.00 uur

Wij ontvangen € 323 als bijdrage uit de Rabobank Clubkas Campagne 2018. Een heel welkom bedrag. Dank aan Rabobank Hart van de Meierij en aan alle mensen die op ons gestemd hebben.

Jan Brokken, in Schijndel al voor de vierde keer te gast, vertelde op 3 december in een vol Kerkje over zijn nieuwste boek 'De Rechtvaardigen'. Het verhaal van Jan Zwartendijk, de Nederlandse consul in Litouwen, die een manier ontdekte om duizenden Joodse vluchtelingen het leven te redden: hij schreef voor hen een visum uit voor Curaçao. Brokken vertelde over het leven van Jan Zwartendijk en de lotgevallen van enkele ontkomen Joden.

Dank zij een gulle sponsorbijdrage van Van Kruijsdijk notarissen is dit exemplaar van de Vriendenbrief van Stichting Vrienden van Museum Jan Heestershuis in uw brievenbus gekomen.

Daarvoor onze hartelijke dank.

Op **maandag 11 februari** zal **Wieteke van Zeil**, de auteur van de geroemde serie 'Oog voor Detail' uit de Volkskrant komen spreken in het Napoleonskerkje en tips en adviezen geven om uw opmerkzaamheid te vergroten. Wieteke van Zeil laat zien dat kunst ons kan helpen: kunstenaars zien immers vaak wat ons nog ontgaat, en ze tonen andere perspectieven dan die we al kennen. Ze verbindt de mooiste kunstdetails soepel aan ons dagelijks leven. Ze geeft praktische tips om met meer gemak en plezier naar kunst te kijken, onderbouwd door wetenschappelijke inzichten over hoe wij waarnemen. Van Zeil laat zien dat onvermoede details een nieuwe wereld kunnen openen. Haar uitleg maakt je tot een meer opmerkelijke kijker, in het museum en daarbuiten.

De lezing vangt aan om 20.00 uur, inloop vanaf 19.30 in het Napoleonskerkje, Hoofdstraat 150, Schijndel.

Reserveren via onze website of telefonisch (073-5492276) of persoonlijk bij het museum.